

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Ministra Skarbu Państwa
przeciwko R. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 17 września 2015 r. naruszenie art. 385 w związku z art. 496 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 378 § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany uzasadnił występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego stosowania art. 496 k.p.c.: dopuszczalności w świetle tego przepisu utrzymania w mocy wystawionego na podstawie weksla nakazu zapłaty, mimo niepowstania zobowiązania wekslowego, gdy żądanie powoda znajduje oparcie w powołanym w pozwie stosunku, leżącym u podstaw zobowiązania wekslowego, zasądzonego nakazem zapłaty (pozwany neguje dopuszczalność w świetle wymienionego przepisu utrzymania nakazu zapłaty w mocy w takim przypadku).

Ponadto skarżący powołał się na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej ze względu na rażące naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 378 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniesłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Kwestia podniesiona w skardze kasacyjnej nie jest takim zagadnieniem. Według ugruntowanego stanowiska judykatury na stosunek podstawowy może się

w postępowaniu nakazowym powołać nie tylko pozwany w celu wykazania bezzasadności dochodzonego od niego roszczenia wekslowego, ale i powód w celu utrzymania w mocy wydanego na jego rzecz nakazu zapłaty. Według tego stanowiska, do którego nawiązał Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, nakaz zapłaty powinien zostać utrzymany w mocy w szczególności wtedy, gdy po rozpoznaniu zarzutów od nakazu zapłaty okaże się, że powodowi nie przysługuje dochodzone roszczenie wekslowe, przysługuje mu natomiast roszczenie ze stosunku podstawowego, na który powołał się on już w pozwie (por. uchwała połączonych Izb: Cywilnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 1972 r., III PZP 17/70, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 r., V CSK 86/06, 11 marca 2011 r., II CSK 311/10, 18 maja 2012 r., IV CSK 565/11). W skardze brak argumentów podważających racje, leżące u podstaw tego stanowiska.

Nie jest spełniona także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przepisów powołanych w skardze dla wykazania omawianej przesłanki.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

(jedn. tekst: Dz.U. 2016.1313) i art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461), jak też § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800 ze zm.).

aj